

Arrest

**nr. 121 116 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 juni 2013.

1.3. Op 25 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 20.12.1994 te Al Silah Al Gharbayah, een dorp in de provincie Al Minya. U stelt een orthodoxe Kopt te zijn. Vanaf uw geboorte tot enkele dagen voor uw vertrek uit Egypte verbleef u in uw geboortedorp. Na drie jaar middelbare school, volgde u gedurende twee jaar vierdaags per week de secundaire opleiding toerisme – hotel in Beni Suef. Omwille van uw problemen bent u daarmee echter gestopt. Toen u op 24 juni 2012 met enkele vrienden aan het winkelen was in centrum Matay, kreeg u een telefoon van uw zus die u vertelde dat extremistische moslims bij u thuis waren langs geweest en naar u op zoek waren. Zij beschuldigden u ervan een oud-klasgenote, met name Y.(...) M.(...) Y.(...) zwanger te hebben gemaakt. U moest zich bekeren en met haar trouwen zodat de islamitische wet op u van toepassing zou worden. Volgens u was zij zelfs helemaal niet zwanger maar paste deze bedreiging louter in de strategie van de extremisten om alle (ambitieuze) christenen onder dwang te bekeren, weg te jagen of om in het bijzonder de rijkere families, zoals die van u, te viseren. Na het telefoongesprek vluchtte u onmiddellijk naar het huis van uw oom, M.(...) L.(...) P.(...) in Jibellih, een dorp in de buurt van de stad Samalout. Daar bleef u anderhalve dag. Op 26 juni 2012 kwam u aan in Port Said waar u nog vier dagen onderdook bij smokkelaars. Op 1 juli rond 2u.'s nachts bent u in een trailer gekropen die – zo vermoedt u- per schip naar België werd gebracht. Op 9 juli 2012 bent u ergens in Brussel uitgestapt. Op 10 juli 2012 heeft u asiel aangevraagd in België.

Na uw vertrek zouden de Egyptische autoriteiten een arrestatiebevel tegen u hebben uitgevaardigd. U vermoedt dat dit te maken heeft met een klacht die de familie van Y.(...) tegen u heeft ingediend. Bij eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u zowel de Egyptische staat - er zou een arrestatiebevel tegen u zijn uitgevaardigd - als de extremistische moslims.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte en een proces-verbaal van een klacht tegen u, ingediend door de vader van Y.(...).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Allereerst legt u enkele incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen.

Over wie er op 24 juni 2012 precies bij u thuis langskwam, stelt u aanvankelijk dat u niet weet wie die mensen waren. Ofwel waren ze van de Moslimbroeders, ofwel van de Salafisten, ofwel misschien alle twee samen. Precies weet u het niet omdat u nooit in contact bent geweest met die mensen. U kent hun namen niet. U gevraagd of uw zus hun namen kent, stelt u dat zij die mensen niet kent omdat zij gewoon van huis naar school gaat en terug. Evenmin kon zij zeggen of zij van de Moslimbroeders of van de Salafisten waren. Op de vraag met hoeveel de moslims waren langsgesproken, haalt u aan dat u in een dergelijke situatie niet denkt aan met hoeveel ze waren maar gewoon denkt aan de mogelijke gevolgen. Ook uw zus heeft zich niet gefocust op de mensen, zij heeft ze niet geteld maar zei dat ze met velen waren (CGVS, p.12). U verder gepolst over de aanwezige moslims, begint u plots toch een meer gedetailleerde beschrijving van deze personen te geven. Zo slaagt u erin te vertellen dat een aantal van die mensen afkomstig zijn uit uw dorp en de anderen uit omliggende dorpen komen. Tevens vermeldt u dat sommigen een snor hadden en anderen niet. Hieruit leidt u plots af dat het zowel Moslimbroeders en Salafisten waren die bij u thuis langs kwamen. Verder stelde u zelfs voor om de namen bij uw broer na te vragen (CGVS, p.13) omdat hij misschien iemand van die mensen herkent gezien hij een jongen is die vaak buiten gaat spelen. Daarbovenop weet u uiteindelijk te vertellen dat zowel de broer als de vader van Y.(...) M.(...) Y.(...) aanwezig waren alsook zeven à acht extremisten uit uw dorp (CGVS, p.15). Dat u aan het begin van de vraagstelling laat optekenen dat u geen enkel idee heeft van wie er precies bij u thuis was langsgesproken op 24 juni 2012, maar nadien blijkt dat u toch meer op de hoogte bent dan u eerst liet uitschijnen, is niet aannemelijk. Dit doet immers vermoeden dat u uw verklaringen over uw belagers aanpast naar gelang de vragen die worden gesteld. Dit doet in ernstige mate twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen. Vervolgens moet worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw verblijfplaatsen sinds de aanvang van uw probleem. Waar u tegenover de DVZ verklaart dat u vijf dagen voor uw vertrek uit Egypte in Alexandrië bij de smokkelaar verbleef maar wel aanhaalt vanuit Port Said – meer dan 250km verder- met de boot te zijn vertrokken (DVZ vraag 11, 41), maakt u tijdens het gehoor geen melding van enig verblijf in Alexandrië. Daarentegen verklaarde u dat u na een verblijf van anderhalve dag bij uw oom in het dorp Jibellih, vijf dagen in Port Said verbleef, waarna u het land verliet (CGVS, p.4/9). Bovenstaande vaststellingen zijn minstens bevreemdend te noemen.

Verder haalt u onvoldoende ernstige elementen aan op basis waarvan kan worden gesteld dat u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u nooit heeft geïnformeerd naar de situatie van Y.(...). Uw verklaring dat haar situatie u niet aanbelangde (CGVS p.17), is zeer opmerkelijk aangezien het door haar zwangerschap zou zijn dat u in de problemen kwam. Haar situatie was dus van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten. Uw gebrek aan interesse hieromtrent doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Bovendien blijkt u niet zeker te zijn of Y.(...) wel effectief zwanger was. U oppert de mogelijkheid dat het meisje niet eens zwanger was maar dit louter een drukkingsmiddel betrof om u te bekeren (CGVS, p. 18). Dat u ook dit niet weet, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Hierbij aansluitend valt ook op dat u, hoewel u drie dorpsgenoten kan opnoemen die dezelfde problemen hebben gehad als u, zich niet bij hun families heeft geprobeerd te informeren omtrent hun zaak. Omdat informatie over hun situatie u mogelijk zou helpen om uw eigen situatie beter in te schatten en een oplossing te zoeken, doet uw gebrek aan interesse hieromtrent de wenkbrauwen fronsen. Dat alles te snel in zijn werk ging, is een weinig overtuigende verklaring (CGVS, pp.18-20).

Opmerkelijk is vervolgens dat u reeds zes dagen na het incident op 24 juni besluit om uw land van herkomst voorgoed te verlaten. De snelheid van deze drastische beslissing lijkt niet evenredig met de zeer beperkte bemiddelingspogingen die zouden zijn ondernomen. Volgens uw verklaringen zou er slechts één poging zijn geweest. Zo wilde uw oom een verzoening regelen. Op 24 of 25 juni stelde uw oom voor om het meisje medisch te laten onderzoeken en een vaderschapstest te laten uitvoeren. Met de woorden "Jij bent M.(...) niet, wij willen M.(...)" werd zijn voorstel echter afgewezen en raakte het gesprek vrij snel beëindigd. Daarop stapte uw oom gewoon op. U voorgespiegeld dat dit wel een zeer kort gesprek was, legde u uit dat uw oom zijn antwoord had gekregen en dit geen tweede keer hoefde te proberen. U geïnformeerd naar andere bemiddelaars, geeft u telkens een weinig verschonende uitleg. Wat een andere belangrijke persoon in het dorp betreft; u haalt aan dat er geen mensen zijn van uw dorp die met "die mensen" omgaan. Dat u en uw familie na het afbreken van dit enkele gesprek met Y.(...)'s vader onmiddellijk alle bemiddelingspogingen staakten, doet twijfels rijzen over de mate waarin u getracht heeft dit conflict ter plaatse op te lossen.

Voorts kunt u onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen opgeven waaruit kan worden geconcludeerd dat u nog steeds zou worden gezocht door deze groep extremistische moslims. Zo kende u voor uw vertrek uit Egypte geen andere, concrete problemen die verband houden met het incident. U doorgevraagd naar concrete aanwijzingen dat ze u zochten nadat u naar uw oom was gegaan, antwoordt u ontwijkend dat als die mensen verzoening hadden gewild, zij het initiatief van uw oom wel aanvaard zouden hebben. Tijdens de uiterst korte telefoongesprekken met uw moeder – u bent er zeker van dat alle buitenlandse telefoongesprekken worden afgeluisterd - vernam u wel nog dat er mensen met een zeker herkenbaar uiterlijk in de buurt van uw woning bleven hangen (CGVS, pp.21-22). U kan echter nauwelijks toelichten hoe dit erop wijst dat u gezocht werd. Het enige waarop u uw vermoeden baseert dat die mensen er voor u waren, is hun uiterlijk, kledij en hun bewegingen (CGVS p.25). U nogmaals de kans geboden om uit te weiden over aanwijzingen dat u wordt gezocht, stelt u dat u alles verteld heeft wat moet verteld worden en vraagt u zich af of u met een messteek moet bewijzen dat u problemen kende (CGVS, p.25). Dit getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tenslotte vermeldt u tijdens het gehoor bij het CGVS het bestaan van een klacht die de familie van Y.(...) bij het politiekantoor tegen u heeft neergelegd (CGVS, p.5/22/25). U gevraagd om verduidelijking, stelt u dat u dat afleidt uit een arrestatiebevel dat tegen u zou uitgevaardigd zijn. Dit bent u op Kerstmis (volgens de Koptische kalender op 7 januari) via uw moeder te weten gekomen. Waarom u door de autoriteiten zou worden gezocht, weet u zelf niet. U veronderstelt dat het op basis van een klacht van de familie van Y.(...) M.(...) Y.(...) moet zijn. U bent er zeker van omdat u geen andere problemen of vijandigheden heeft (CGVS, pp.25-26). Deze door u opgeworpen verklaringen stoelden echter louter op vermoedens.

Hoewel u tijdens het gehoor louter een vermoeden had van een dergelijke klacht, slaagt u er tien dagen na het gehoor wel in een proces-verbaal neer te leggen met een klacht tegen u. Deze klacht zou reeds op 25 juni 2012 zijn ingediend, met andere woorden voor uw vertrek uit Egypte. Dat u hiervan niet op de hoogte was tot na uw gehoor op het CGVS in juni 2013, is dan ook zeer bevreemdend. Bovendien moet worden vastgesteld dat de naam van Y.(...) in het pv niet helemaal overeenkomt met de naam die u tijdens uw gehoor opgaf. Waar u verklaarde dat ze Y.(...) M.(...) Y.(...) heet, met M.(...) de naam van haar vader (CGVS p.15), blijkt uit het document dat ze Y.(...) Y.(...) M.(...) zou heten (zie vertaling toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien is het uitermate vreemd dat het document, dat in balpen is geschreven, als enige stempel een stempel bevat waarvan met het blote oog kan worden

vastgesteld dat deze ingescand is. Dergelijke vaststellingen doen twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document. Dit alles doet in ernstige mate twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag. Dat u een arrestatie vanwege de Egyptische autoriteiten zou moeten vrezen, in het licht van bovenstaande vaststellingen, weinig aannemelijk. U verklaart dat er een arrestatiebevel tegen u zou zijn uitgevaardigd, doch kon tijdens het gehoor niet met zekerheid zeggen wat de reden voor dit bevel is. Evenmin kan u zeggen wanneer dit arrestatiebevel is uitgevaardigd. U weet alleen dat u van het bestaan op de hoogte werd gebracht door uw moeder in januari 2013. Gezien informatie over de inhoud van de klacht/ het arrestatiebevel van primordiaal belang is, is het dan ook zeer opmerkelijk dat u, gevraagdof uw familie bij de politie hiernaar heeft geïnformeerd, zonder meer stelt dit niet te hebben gedaan. U verantwoordt dit door te stellen dat als iemand van jullie ernaar toe zou gaan, hij niet meer zou kunnen terugkomen gezien de Moslimbroeders en Salafisten nu de hele staat in handen hebben (CGVS, p.27). Deze bewering kan uw gebrek aan belangstelling voor uw eigen zaak echter niet verantwoorden. Ook al zou u schrik hebben dat iemand van uw familie zou opgepakt worden als hij of zij naar de politie ging, dan nog bestaat er de mogelijkheid via een advocaat te informeren welke zaak er tegen u hangende is.

U gepolst naar wat u precies vreest in het geval van een terugkeer naar Egypte, antwoordt u resoluut dat u, van zodra u een voet in de luchthaven zet, gearresteerd en overgebracht zal worden naar een jeugdinstelling tot u 30 jaar bent. U gevraagd waarom u dit denkt aangezien u de inhoud van het arrestatiebevel niet kent, vraagt u zich af wat er in dat arrestatiebevel zou moeten staan, anders dan dat er naar u gezocht wordt en dat u gewoon als minderjarige naar het buitenland bent vertrokken, wat op zich al een gevaar voor staatsveiligheid zou betekenen (CGVS, p.27). Dit strookt niet met wat u eerder beweerde, namelijk dat u vermoedde dat de reden voor het arrestatiebevel de klacht van Y.(...)s familie was aangezien u verder geen problemen had. Dit doet andermaal vermoedens rijzen dat u uw verklaringen aanpast naargelang u vragen worden gesteld. . Uit het bovenstaande dient dan ook te worden opgemerkt dat er geen doorslaggevende aanwijzingen zijn als zou u door de autoriteiten worden gevisieerd met het oog op een vervolging in de zin van de Conventie.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden . Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt

weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u voorgelegde documenten betreft (met name uw originele identiteitskaart en uw originele geboorteakte), dient te worden vastgesteld dat deze louter betrekking hebben op uw identiteit, dewelke door het CGVS niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Egypte gedood te worden door extremistische moslims. Hij wijst er in dit verband op dat er lastens hem een arrestatiebevel werd uitgevaardigd. Gezien de bedreiging waarmee hij werd geconfronteerd, had verzoeker naar eigen zeggen geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet kan rekenen op de bescherming van de nationale en lokale autoriteiten, door wie hij wordt gezocht. Verzoeker vervolgt dat hij in Egypte geen intern vluchtalternatief heeft en dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden. Verzoeker meent dat hij derhalve aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is van extremistische moslims en dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève en de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om een aantal weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat het willekeurig geweld tegen Koptische christenen in zijn regio van herkomst aanhoudend van aard is en dat de veiligheid en de fundamentele mensenrechten van Koptische christenen tot op heden zwaar worden aangetast. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, dit in het kader van de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen. Verzoeker meent dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Egypte het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden en

dat er in Egypte geen intern vluchtalternatief meer is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld dat Koptische christenen op heden in Egypte systematisch worden vervolgd door Moslimbroeders. Evenmin wordt betwist dat hij tot de christelijke minderheid in Egypte behoort. Het is verzoeker dan ook een raadsel waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aanvankelijk laat optekenen dan hij geen enkel idee heeft van wie er precies bij hem thuis is langsgelopen op 24 juni 2012 maar hij nadien, wanneer hij verder wordt gepolst over de aanwezige moslims, plots een meer gedetailleerde beschrijving van deze personen begint te geven, vaststelling welke doet vermoeden dat hij zijn verklaringen over zijn belagers aanpast naargelang de vragen die worden gesteld, (ii) hij in de loop van de asielprocedure uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn verblijfplaatsen sinds de aanvang van zijn problemen, (iii) hij nooit heeft geïnformeerd naar de situatie van Y., die nochtans van essentieel belang is om zijn eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten, ook de vaststelling dat hij niet zeker blijkt te zijn of Y. wel effectief zwanger was verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees en hij, hoewel hij drie dorpsgenoten kan opnoemen die dezelfde problemen hebben gehad als hijzelf, niet heeft geprobeerd om zich bij hun families te informeren omtrent hun zaak, informatie welke hem nochtans mogelijk zou helpen om zijn eigen situatie beter in te schatten en een oplossing te zoeken, (iv) het opmerkelijk is dat hij reeds zes dagen na het incident op 24 juni besluit om zijn land van herkomst voorgoed te verlaten en de snelheid van deze drastische beslissing niet evenredig lijkt met de zeer beperkte bemiddelingspogingen die zouden zijn ondernomen, zoals wordt toegelicht, (v) hij onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen kan opgeven waaruit kan worden geconcludeerd dat hij nog steeds zou worden gezocht door deze groep extremistische moslims, (vi) hij tijdens het gehoor het bestaan vermeldt van een klacht die de familie van Y. bij het politiekantoor tegen hem heeft neergelegd, hetgeen hij afleidt uit een arrestatiebevel dat tegen hem zou zijn uitgevaardigd doch hij niet weet waarom hij door de autoriteiten zou worden gezocht en zijn verklaring dat het op basis van een klacht van de familie van Y. moet zijn omdat hij geen andere problemen of vijandigheden heeft louter op vermoedens steunt, (vii) het zeer bevreemdend is dat hij tijdens het gehoor louter een vermoeden had van een dergelijke klacht maar hij niet op de hoogte was van het bestaan ervan terwijl de klacht reeds zou zijn ingediend op 25 juni 2012, dus voor zijn vertrek uit Egypte, de naam van Y. in het door hem na het gehoor neergelegde proces-verbaal niet helemaal overeenkomt met de naam die hij tijdens het gehoor opgaf en het uitermate vreemd is dat het document, dat in balpen is geschreven, als enige stempel een stempel bevat waarvan met het blote oog kan worden vastgesteld dat deze ingescand is, vaststellingen welke twijfels doen rijzen over de authenticiteit van dit document, (viii) het in het licht van bovenstaande vaststellingen weinig aannemelijk is dat hij een arrestatie vanwege de Egyptische autoriteiten zou moeten vrezen en het daarenboven zeer opmerkelijk is dat hij stelt dat zijn familie niet bij de politie heeft geïnformeerd naar de inhoud van de klacht / het arrestatiebevel, (ix) zijn bewering dat hij, van zodra hij een voet in de luchthaven zet zal gearresteerd worden en zal worden overgebracht naar een jeugdinstelling tot hij 30 jaar is omdat er naar hem gezocht wordt en omdat hij als minderjarige naar het buitenland is vertrokken, wat op zich al een gevaar voor de staatsveiligheid zou betekenen niet strookt met zijn eerdere bewering dat hij vermoedde dat de reden voor het arrestatiebevel de klacht van Y.'s familie was aangezien hij verder geen problemen had, (x) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (xi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xii) zijn identiteitskaart en geboorteakte louter betrekking hebben op zijn identiteit, dewelke niet wordt betwist.

2.4.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan

(RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 november 2013 (CG nr. 1217278), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.5.1. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij geen informatie heeft omtrent zijn belagers die op 24 juni 2014 naar hem op zoek waren. Hij wijst erop dat uit het gehoorverslag ontegensprekelijk blijkt dat hij een duidelijke beschrijving van zijn belagers heeft gegeven. Zo heeft hij duidelijk gemaakt dat hij door de Moslimbroeders en salafisten werd gezocht en dat zowel de broer als de vader van Y. op 24 juni 2014 bij zijn huis aanwezig waren en naar hem op zoek waren omdat hij de Islamitische wetten heeft geschonden.

Met dergelijk verweer biedt verzoeker niet de minste verklaring voor de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij tijdens het gehoor aanvankelijk liet optekenen dan hij geen enkel idee heeft van wie er precies bij hem thuis is langsgesproken op 24 juni 2012 maar hij nadien, wanneer hij verder werd gepolst over de aanwezige moslims, plots een meer gedetailleerde beschrijving van deze personen begon te geven: *“Over wie er op 24 juni 2012 precies bij u thuis langskwam, stelt u aanvankelijk dat u niet weet wie die mensen waren. Ofwel waren ze van de Moslimbroeders, ofwel van de Salafisten, ofwel misschien alle twee samen. Precies weet u het niet omdat u nooit in contact bent geweest met die mensen. U kent hun namen niet. U gevraagd of uw zus hun namen kent, stelt u dat zij die mensen niet kent omdat zij gewoon van huis naar school gaat en terug. Evenmin kon zij zeggen of zij van de Moslimbroeders of van de Salafisten waren. Op de vraag met hoeveel de moslims waren langsgesproken, haalt u aan dat u in een dergelijke situatie niet denkt aan met hoeveel ze waren maar gewoon denkt aan de mogelijke gevolgen. Ook uw zus heeft zich niet gefocust op de mensen, zij heeft ze niet geteld maar zei dat ze met velen waren (CGVS, p.12). U verder gepolst over de aanwezige moslims, begint u plots toch een meer gedetailleerde beschrijving van deze personen te geven. Zo slaagt u erin te vertellen dat een aantal van die mensen afkomstig zijn uit uw dorp en de anderen uit omliggende dorpen komen. Tevens vermeldt u dat sommigen een snor hadden en anderen niet. Hieruit leidt u plots af dat het zowel Moslimbroeders en Salafisten waren die bij u thuis langs kwamen. Verder stelde u zelfs voor om de namen bij uw broer na te vragen (CGVS, p.13) omdat hij misschien iemand van die mensen herkent gezien hij een jongen is die vaak buiten gaat spelen. Daarbovenop weet u uiteindelijk te vertellen dat zowel de broer als de vader van Y.(...) M.(...) Y.(...) aanwezig waren alsook zeven à acht extremisten uit uw dorp (CGVS, p.15). Dat u aan het begin van de vraagstelling laat optekenen dat u geen enkel idee heeft van wie er precies bij u thuis was langsgesproken op 24 juni 2012, maar nadien blijkt dat u toch meer op de hoogte bent dan u eerst liet uitschijnen, is niet aannemelijk. Dit doet immers vermoeden dat u uw verklaringen over uw belagers aanpast naar gelang de vragen die worden gesteld. Dit doet in ernstige mate twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.”*

2.5.2. Voorts betwist verzoeker dat hij en zijn familie geen bemiddelingspogingen hebben ondernomen om het conflict met hun belagers te regelen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij en zijn familie de nodige stappen hebben ondernomen om een oplossing te zoeken. Helaas liepen zij tegen de muur. Aangezien zij geen concrete oplossing hebben gevonden en gelet op het nakende gevaar om gearresteerd en vermoord te worden, had hij geen andere keuze dan zijn land van herkomst

te ontvluchten, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij na het incident van 24 juni onderdak heeft gezocht bij zijn oom, alwaar hij de beslissing nam het land te verlaten.

Opnieuw slaagt verzoeker er geenszins in te overtuigen. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing zou er blijkens verzoekers verklaringen slechts één bemiddelingspoging zijn ondernomen. Op 24 of 25 juni zou verzoekers oom hebben voorgesteld om Y. medisch te laten onderzoeken en een vaderschapstest te laten uitvoeren. Met de woorden *“Jij bent M.(...) niet, wij willen M.(...)”* zou zijn voorstel zijn afgewezen en raakte het gesprek vrij snel beëindigd. Daarop zou zijn oom gewoon zijn opgestapt. Dat verzoeker en zijn familie na het afbreken van dit enkele gesprek met Y.(...)'s vader onmiddellijk alle bemiddelingspogingen staakten, kan de Raad bezwaarlijk overtuigen. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoekers familie zich niet zo gemakkelijk bij de valse beschuldigingen zou neerleggen en dat zij al het mogelijke zouden doen om verzoekers naam te zuiveren en om tot een verzoening met de familie van Y. te komen. Zo de familie van Y. niet met verzoekers familie zou willen handelen, kon desgevallend beroep worden gedaan op andere bemiddelaars, eventueel hooggeplaatste personen uit verzoekers dorp. Dat er behoudens de zeer beperkte en eenmalige bemiddelingspoging die door verzoeker en zijn familie zou zijn ondernomen geen inspanningen werden geleverd om het conflict op te lossen doch reeds zes dagen na het incident op 24 juni de drastische beslissing werd genomen dat verzoeker het land zou verlaten, is naar het oordeel van de Raad van iedere realiteitszin verstoken en doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.5.3. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat er op heden een arrestatiebevel lastens hem werd afgeleverd en poneert dat de authenticiteit van dit arrestatiebevel niet in vraag wordt gesteld, benadrukt de Raad vooreerst dat verzoeker in gebreke blijft een dergelijk arrestatiebevel voor te leggen. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker ook middels zijn verklaringen het bestaan van een dergelijk arrestatiebevel niet aannemelijk heeft weten te maken. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht geoordeeld als volgt: *“(...) Tenslotte vermeldt u tijdens het gehoor bij het CGVS het bestaan van een klacht die de familie van Y.(...) bij het politiekantoor tegen u heeft neergelegd (CGVS, p.5/22/25). U gevraagd om verduidelijking, stelt u dat u dat afleidt uit een arrestatiebevel dat tegen u zou uitgevaardigd zijn. Dit bent u op Kerstmis (volgens de Koptische kalender op 7 januari) via uw moeder te weten gekomen. Waarom u door de autoriteiten zou worden gezocht, weet u zelf niet. U veronderstelt dat het op basis van een klacht van de familie van Y.(...) M.(...) Y.(...) moet zijn. U bent er zeker van omdat u geen andere problemen of vijandigheden heeft (CGVS, pp.25-26). Deze door u opgeworpen verklaringen stoelden echter louter op vermoedens.*

Hoewel u tijdens het gehoor louter een vermoeden had van een dergelijke klacht, slaagt u er tien dagen na het gehoor wel in een proces-verbaal neer te leggen met een klacht tegen u. Deze klacht zou reeds op 25 juni 2012 zijn ingediend, met andere woorden voor uw vertrek uit Egypte. Dat u hiervan niet op de hoogte was tot na uw gehoor op het CGVS in juni 2013, is dan ook zeer bevreemdend. Bovendien moet worden vastgesteld dat de naam van Y.(...) in het pv niet helemaal overeenkomt met de naam die u tijdens uw gehoor opgaf. Waar u verklaarde dat ze Y.(...) M.(...) Y.(...) heet, met M.(...) de naam van haar vader (CGVS p.15), blijkt uit het document dat ze Y.(...) Y.(...) M.(...) zou heten (zie vertaling toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien is het uitermate vreemd dat het document, dat in balpen is geschreven, als enige stempel een stempel bevat waarvan met het blote oog kan worden vastgesteld dat deze ingescand is. Dergelijke vaststellingen doen twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document. Dit alles doet in ernstige mate twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Dat u een arrestatie vanwege de Egyptische autoriteiten zou moeten vrezen, in het licht van bovenstaande vaststellingen, weinig aannemelijk. U verklaart dat er een arrestatiebevel tegen u zou zijn uitgevaardigd, doch kon tijdens het gehoor niet met zekerheid zeggen wat de reden voor dit bevel is. Evenmin kan u zeggen wanneer dit arrestatiebevel is uitgevaardigd. U weet alleen dat u van het bestaan op de hoogte werd gebracht door uw moeder in januari 2013. Gezien informatie over de inhoud van de klacht/ het arrestatiebevel van primordiaal belang is, is het dan ook zeer opmerkelijk dat u, gevraagd of uw familie bij de politie hiernaar heeft geïnformeerd, zonder meer stelt dit niet te hebben gedaan. U verantwoordt dit door te stellen dat als iemand van jullie ernaar toe zou gaan, hij niet meer zou kunnen terugkomen gezien de Moslimbroeders en Salafisten nu de hele staat in handen hebben (CGVS, p.27). Deze bewering kan uw gebrek aan belangstelling voor uw eigen zaak echter niet verantwoorden. Ook al zou u schrik hebben dat iemand van uw familie zou opgepakt worden als hij of zij naar de politie ging, dan nog bestaat er de mogelijkheid via een advocaat te informeren welke zaak er tegen u hangende is. (...)”

Wat betreft de vaststelling dat de naam van Y. in het door hem na het gehoor neergelegde proces-verbaal niet helemaal overeenkomt met de naam die hij tijdens het gehoor opgaf, werpt verzoeker op dat de namen die hij tijdens het gehoor opgaf in het gehoorverslag niet werden opgenomen volgens de

correcte volgorde en schrijfwijze van deze namen en dat dit te wijten is aan het feit dat de tolk hem tijdens het gehoor niet goed begreep. Daargelaten het feit dat verzoeker met deze bewering niet aantoonde dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van zijn verklaringen tijdens het gehoor, doet dit niets af aan de vaststelling van de commissaris-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen dat het proces-verbaal, dat in balpen is geschreven, als enige stempel een stempel bevat waarvan met het blote oog kan worden vastgesteld dat deze ingescand is. Deze vaststelling, die door verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet wordt betwist, volstaat om te besluiten dat het document in kwestie onvoldoende garanties biedt inzake authenticiteit zodat hieraan niet de minste bewijswaarde kan worden verleend.

2.5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar wordt uiteengezet dat (i) hij in de loop van de asielprocedure uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn verblijfplaatsen sinds de aanvang van zijn problemen, (ii) hij nooit heeft geïnformeerd naar de situatie van Y., die nochtans van essentieel belang is om zijn eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten, ook de vaststelling dat hij niet zeker blijkt te zijn of Y. wel effectief zwanger was verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees en hij, hoewel hij drie dorpsgenoten kan opnoemen die dezelfde problemen hebben gehad als hijzelf, niet heeft geprobeerd om zich bij hun families te informeren omtrent hun zaak, informatie welke hem nochtans mogelijk zou helpen om zijn eigen situatie beter in te schatten en een oplossing te zoeken, (iii) hij onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen kan opgeven waaruit kan worden geconcludeerd dat hij nog steeds zou worden gezocht door deze groep extremistische moslims en (iv) zijn bewering dat hij, van zodra hij een voet in de luchthaven zet zal gearresteerd worden en zal worden overgebracht naar een jeugdinstituut tot hij 30 jaar is omdat er naar hem gezocht wordt en omdat hij als minderjarige naar het buitenland is vertrokken, wat op zich al een gevaar voor de staatsveiligheid zou betekenen, niet strookt met zijn eerdere bewering dat hij vermoedde dat de reden voor het arrestatiebevel de klacht van Y.'s familie was aangezien hij verder geen problemen had. De pertinente motieven dienaangaande, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.5. Evenmin wordt enig verweer gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker neergelegde identiteitskaart en geboorteakte zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige in wezen beperkt tot het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen echter niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. De uitgebreide motivering op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *"Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt."* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. De loutere stelling dat de fundamentele mensenrechten van Koptische christenen tot op heden zwaar worden aangetast volstaat niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en wijst op de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen. Hij benadrukt in dit verband dat in de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld dat Koptische christenen op heden in Egypte systematisch worden vervolgd door Moslimbroeders.

Met het betwisten van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en het citeren van een passage uit de bestreden beslissing brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie die op 4 maart 2014 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd overgemaakt aan de Raad (*COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 23 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over

een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Mursi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (p. 17-21, p. 24-25 en p. 29). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in de meest recente maanden de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte de jongste maanden geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.7.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet aan het administratief dossier werd toegevoegd zodat het voor de Raad onmogelijk is de correctheid van de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing na te gaan. Bijgevolg is het voor de Raad onmogelijk om, de algemeen gekende onrustige situatie in Egypte mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de algemene veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 november 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS